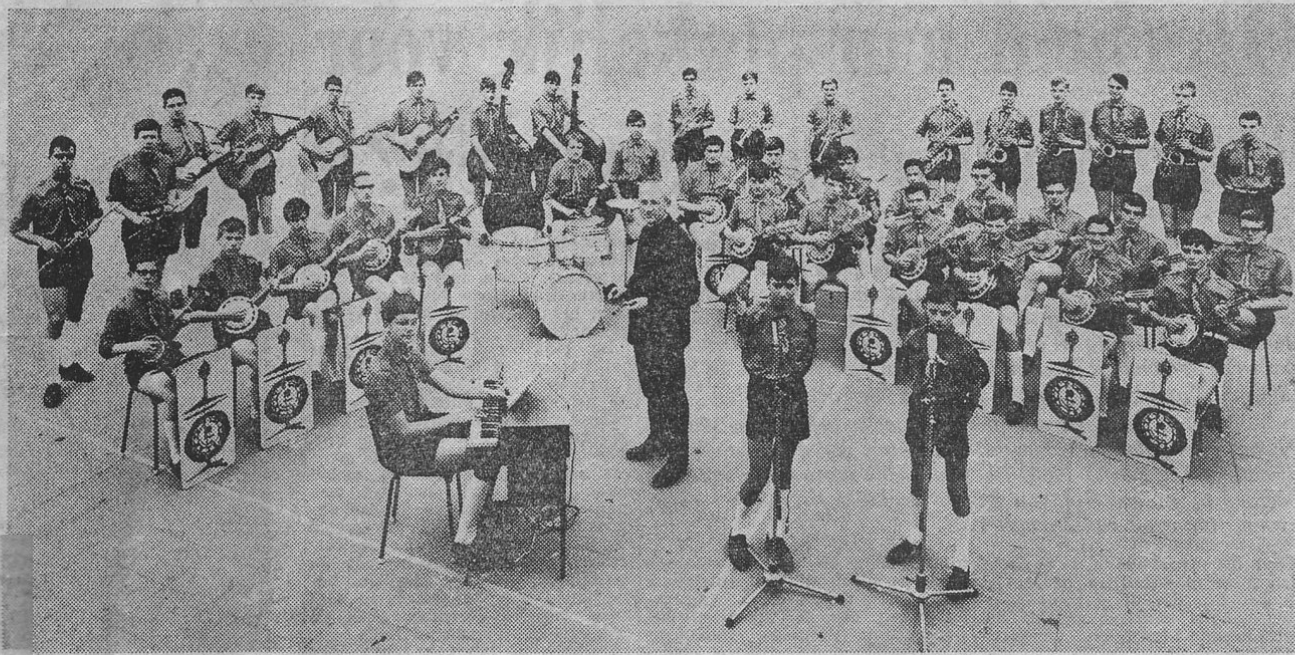

Het Nieuwsblad

Jeugdig talent en entoesiasme bij het banjo-orkest o.l.v. E.H. Bouckaert. (jb)

Het banjo-orkest van Vlaamse studenten

In Sint-Aloysiuskollege te Menen

De muren van het Sint-Aloysiuskollege te Menen bergen een nog te weinig gekende schat. Sinds 1954 bestaat er een « Banjo-orkest van Vlaamse studenten » dat door zijn menigvuldig optreden in het buitenland, zijn jaarlijkse koncertreizen in het buitenland en door de fonoplaten, die van bepaalde van hun stukjes gemaakt werden op een buitengewoon niveau zijn komen te liggen. En nu we bij hun leider, E.H. Bouckaert, op bezoek zijn geweest, draaien we nog maar even hun opnamen, terwijl we onze bedenkingen aan het neerschrijven zijn voor u.

We hoorden het nog enkele weken geleden op de gewestelijke omroep Limburg, in een na-zomerprogramma waar met heimwee aan de voorbije vakantie teruggedacht werd: « Lechtal », een fris nummertje vol ritme en poëzie, het laatste plaatje van de Meense studenten. E.H. Bouckaert schreef en toondichtte het in 1965 in het vooruitzicht van de koncertreis, die het Banjo-orkest naar het Lechtal zou ondernemen. « Glanzend in het

van St. Vandenabeele en op de rugzijde: « Aperitief », sprankelend van levenslust en frisheid.

De tekst en de muziek van de 3 opnamen zijn alle van E.H. Bouckaert zelf.

« We wensen het orkest niet te vercommercializeren », zegde ons E. H. Bouckaert.

De platen zijn dus niet in de handel; ze worden enkel verkocht aan de jongens zelf en bij het optreden. De opbrengst wordt louter aangewend om de kosten van de formatie te betalen.

SINDS 1954

Het is met de komst van de E.H. Bouckaert in het kollege van Menen, dat er met het orkest van wal gestoken werd, « doch het is pas sinds een tiental jaar dat we eigenlijk op punt staan » aldus onze woordvoerder. Tweemaal traden ze op in het kursaal te Oostende en ook in het koncertgebouw in Brugge, de stadsschouwburgen van Kortrijk en Ieper, enz. « Enkele jaren terug, hebben we een koncert verzorgd voor de televisie. Er kwam een heer naar de repetitie; « speel maar » zei hij. We wisten niet of het goed of slecht was. Achteraf zei hij dat hij ervoor zorgen zou dat wij dezelfde maand nog zouden kunnen optreden, daar waar leiders van andere wachtende groepen mij verzekerden dat het zeker maanden zou duren! »

Sinds de vakantie speelde het Banjo-orkest te Torhout en te Menen zelf en te St.-Michiels in het Baudewijnpark.

VAKANTIE TOURNEES

Benevens kortere reizen naar Normandië en zo, ondernam het « Banjo-orkest van Vlaamse studenten » reeds vier vakantietoernees in het buitenland. In Italië trokken ze naar Merano waar ze optraden in het kursaal; in Duitsland werden Kempen, Füssen en Sonthgen aangedaan. Bij deze laatste plaats geschiedde er uitwisseling met de Jugend Blasskapelle van daar. En in Oostenrijk trokken ze door het onvergctelijke Lechtal. De reizen worden vooraf georganiseerd. Welke de beste indruk nalaat? « Och, iedere toernee laat ontelbare herinneringen na! In Saas-fee, bijvoor-

beeld, traden we op in openlucht; de mensen verlieten cafés, terrassen en hotels. E.H. Gheeraert — die de reizen organiseert en instaat voor de public-relations en opnamen — wilde een luchtfoto nemen van de groep. Hij vroeg aan een hoteluitbater, die bij de ingang stond toe te zien, of hij even boven mocht gaan voor de foto. « Doe maar », zei hij, zonder om te zien, ingenomen als hij was met het spel. E.H. Gheeraerts heeft rustig en zonder gestoord te worden het beste plaatsje in het hele hotel opgezocht... »

JONG-VLAAMSE GEEST

E.H. Bouckaert kiest zijn jongens uit de vierdes tot de eerstes. De eerste voorwaarde en het bijzonderste kenmerk van de groep is de goede geest. Allen zijn het kameraden, die onvoorwaardelijk samenwerken in geestdrift. Het orkest bevat een 40-tal uitvoerders: 16 banjo's, 4 gitaren, 2 contrabassen, 1 akkordeon, 1 piano, 1 orgel, 2 fluiten, 3 trompetten, 1 hoorn, 5

saxo's en slagwerk. Verder zijn er 4 zangers en twee technici. Een programma duurt één tot anderhalf uur. Het bevat vooral eigen nummers, maar tevens bewerkingen van volksliederen en negro-spirituals.

De jonge muzikanten dragen allen het KSA-uniform met witte kousen. Hiermee onderstrepen ze hun jong en jeugdig voorkomen. Een voorstel om het kostuum iets meer statig te maken stuitte op een besliste afwimpeling vanwege het jonge volkje.

En voor het ogenblik wordt het ensemble weer op peil gebracht en nieuwe nummers ingestudeerd, want telkenjare komt er de steeds weerkerende hinderpaal van mensen die het kollege verlaten en nieuwe elementen die de rangen komen vervoegen. Maar als we nog eens luisteren naar een uitvoering van het « Banjo-orkest van Vlaamse studenten » weten we meteen dat we te Menen een onbetwistbare waarde hebben leren kennen. (J.O.B.)